

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/94/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200008
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2014200008.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu: R., právne zastúpeným: JUDr. Ľubomírom Nemčekom, advokátom so sídlom v Bratislave, Čajkovského č. 5, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Odbor opravných prostriedkov, so sídlom v Trnave, Vájanského č. 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 12. novembra 2013, číslo OU-TT-OOP1-2013/00094, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. decembra 2014, č. k. 14S/4/2014-47, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 4. decembra 2014, č. k. 14S/4/2014-47 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 12. novembra 2013, číslo OU-TT-OOP1-2013/00094 z r u š u j e podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatené súdne poplatky vo výške 70,- eur a za právne zastúpenie vo výške 210,69 eur, k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ľubomír Nemček, advokát so sídlom v Bratislave, Čajkovského č. 5, a t o v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom 4. decembra 2014, č. k. 14S/4/2014-47 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného z 12. novembra 2013, číslo OU-TT-OOP1-2013/00094 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Obvodného úradu Trnava, Odbor všeobecnej vnútornej správy zo 4. júla 2013, číslo ObU-TT-OVVS3-2013/07242, Pr. č.: 615/2011.

Uvedeným rozhodnutím Obvodný úrad Trnava, Odbor všeobecnej vnútornej správy uznal žalobcu

vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a uložil mu pokutu vo výške 17,- eur, ako aj povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- eur.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v správnom konaní postupovali v intenciách správnych noriem, postupovali v súčinnosti so žalobcom ako účastníkom konania, vo veci si zadovážili dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, pričom zo skutkových zistení vyvodili správny záver. Rozhodnutia považoval za riadne odôvodnené.

Krajský súd mal za preukázané, že žalobca sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu tým, že vulgárne nadával a vyhrážal sa E.. S. C. a O.. S. C., pričom obaja poškodení zhodne vypovedali o celom priebehu incidentu a ich výpovede boli jednoznačne potvrdené výpoveďou O.. E. C.. Výpovede oboch poškodených ako aj svedkyne tak vyhodnotil ako zhodné a vzájomne si korešpondujúce.

Pokiaľ žalobca namietal, že ide o osoby navzájom si blízke, krajský súd poukázal na skutočnosť, že tieto osoby boli v rámci správneho konania riadne poučené o povinnosti vypovedať v danej veci pravdivo. Nebol teda daný dôvod spochybňovať ich výpovede, navyše žalobca ich výpovede žiadnym spôsobom nespochybnil.

V súvislosti s námietkou, že žalobcovi bola uložená prísnejšia sankcia za rovnaký skutok, keďže v pôvodnom konaní mu bola za uvedený skutok uložená sankcia - pokarhanie a po zrušení veci Krajským súdom v Bratislave v predmetnom konaní mu bola uložená sankcia - pokuta vo výške 17,- eur, krajský súd uviedol, že zákon č. 372/1990 Zb. neurčuje stupeň prísnosti jednotlivých sankcie, pričom z tohto zákona rovnako nevyplýva, že by pokuta bola prísnejšou sankciou ako pokarhanie. Dodal, že pokutu je možné v správnom konaní uložiť v niektorých prípadoch aj bezprostredne po spáchaní priestupku v tzv. blokovanom konaní a uloženie pokarhania je možné až po prejednaní veci v rámci správneho konania.

Rovnako krajský súd ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, že v prvostupňovom ako aj druhostupňovom konaní rozhodoval ten istý zamestnanec. Uviedol, že v prvostupňovom konaní rozhodoval E.. E. H. a v konaní druhostupňovom rozhodovala D.. C. T.. Posledne zmieňovaná osoba síce rozhodovala v pôvodnom prvostupňovom konaní, to však bolo rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zrušené.

Nakoľko teda žalobca nepredložil správny orgán a následne ani v podanej žalobe žiaden dôkaz o tom, že by sa skutku tak ako je mu kladený za vinu nedopustil, neunesol dôkazné bremeno. Navyše zo spáchania skutku bol usvedčený výpoveďami oboch poškodených, ako aj prítomnej svedkyne.

Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd v súlade s § 250j ods. 1 <. OSP žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 250k ods. 1 <. OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, nárok na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v celom rozsahu odvolanie.

Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, a teda, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prvom rade žalobca namietal uloženie prísnejšieho druhu sankcie bez toho, aby sa zmenil skutkový stav veci.

Bližšie uviedol, že prvostupňový správny orgán vo svojom pôvodnom rozhodnutí uložil žalobcovi

sankciu - pokarhanie, pričom po zrušení tohto rozhodnutia v spojení s druhostupňovým rozhodnutím Krajským súdom v Bratislave a po opätovnom prejednaní veci bola žalobcovi uložená prísnejšia sankcia - pokuta vo výške 17,- eur, a to bez toho, aby sa bol vôbec zmenil skutkový stav veci.

Nestotožnil sa s argumentáciou krajského súdu, že zákon č. 372/1990 Zb. neurčuje stupeň prísnosti jednotlivých sankcie, pričom z menovaného zákona nevyplýva, že by pokuta bola prísnejšou sankciou ako pokarhanie. V tejto súvislosti uviedol, že z ustanovení § 11 až § 15 zákona č. 372/1990 Zb. jednoznačne vyplýva členenie sankcií podľa stupňa ich prísnosti. Dal do pozornosti, že účelom jednotlivých druhov sankcií v správnom konaní na úseku priestupkov je náprava páchatel'a v súvislosti s jednotlivým priestupkom, pričom správny orgán pri rozhodovaní o uložení sankcie zväži upustenie od uloženia sankcie, alebo uloženie druhu sankcie a jej výmery s prihliadnutím na kritériá uloženia konkrétnej sankcie. Dodal, že nakoľko pokarhanie nemožno uložiť spolu s pokutou, nemôže správny orgán uložiť páchatel'ovi za priestupok popri pokarhaní ešte aj prísnejšiu sankciu, t. j. pokutu. Zo samotného § 11 ods. 2 za bodkočiarkou vyplýva rozdiel medzi pokarhaním a pokutou, čo do prísnosti týchto sankcií. Nakoľko teda správny orgán pri úvahe o uložení pokarhania alebo pokuty musí postupovať podľa § 12 zákona č. 372/1990 Zb. a uložiť menej prísny alebo prísnejší druh sankcie, má žalobca za to, že pokuta je prísnejšou sankciou ako pokarhanie.

V ďalšej časti odvolania, žalobca namietal zaujatosť zamestnanca žalovaného správneho orgánu. S poukazom na § 9 Správneho poriadku uviedol, že vylúčenie zamestnanca správneho orgánu z prejednávania a rozhodovania pred správnym orgánom platí generálne na všetky možné prípady, ktoré môžu v praxi nastať. Správny poriadok neustanovuje žiadne výnimky, pri ktorých sa vylúčenie zamestnanca správneho orgánu z prejednávania a rozhodovania tej istej veci neuplatní.

Konkrétne k veci poukázal na to, že nakoľko tak prvostupňové správne konanie ako aj druhostupňové správne konanie sa týka toho istého prejednávaného skutku, pričom v oboch stupňoch správneho konania sa zúčastnila na konaní za správny orgán D.. C. T., bola táto vylúčená z prejednávania a rozhodovania v druhostupňovom konaní. Ak teda D.. T. prejednávala a rozhodovala tú istú vec v správnom konaní v prvom ako aj v druhom stupni, bola jej prejednávaná vec dostatočne známa. Podľa názoru žalobcu, skutočnosť, že D.. T. rozhodla v neprospech žalobcu v prvostupňovom konaní, mala táto skutočnosť vplyv na jej rozhodnutie v konaní odvolacom, keď rozhodnutím potvrdila prvostupňové rozhodnutie (rozumej druhé v poradí po zrušení pôvodných rozhodnutí Krajským súdom v Bratislave) vydané opätovne v neprospech žalobcu. Preto neobstojí názor krajského súdu, že prvé prvostupňové správne rozhodnutie, ktoré D.. T. toho času vyhotovila bolo Krajským súdom v Bratislave zrušené.

Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Následne si uplatnil a zároveň vyčíslil náhradu trov konania pozostávajúcich zo súdneho poplatku za podanú žalobu a odvolanie v celkovej výške 70,- eur a trov právneho zastúpenia za oba stupne v celkovej výške 282,74 eur.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 a nasl. OSP, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a

na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 211 ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 244 ods. 1 - 3 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

(2) V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

(3) Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 1 a 3 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

(3) Pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 1 zákona č. 372/1990 Zb., orgány štátnej správy Slovenskej republiky a obce vedú občanov k tomu, aby dodržiavali zákony a ostatné právne predpisy a rešpektovali práva spoluobčanov; dbajú najmä o to, aby občania nesťažovali plnenie úloh štátnej správy a obcí a nenarúšali verejný poriadok a občianske spolunažívanie.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., priestupku sa dopustí ten, kto
d) úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním;

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ možno uložiť pokutu do 33,- eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b/ až d/ a písm. f/ pokutu do 99,- eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. e/ pokutu do 331,- eur.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 9 ods. 1, 2 Správneho poriadku, zamestnanec správneho orgánu je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosť o jeho nepredpojatosti.

(2) Z prejednávania a rozhodovania pred správnymi orgánmi je vylúčený aj ten, kto sa v tej istej veci zúčastnil na konaní ako zamestnanec správneho orgánu iného stupňa.

Podľa § 11 ods. 1, 2 Správneho poriadku, len čo sa zamestnanec správneho orgánu dozvie o skutočnostiach nasvedčujúcich jeho vylúčenie (§ 9), oznámi to bez meškania svojmu najbližšiemu nadriadenému vedúcemu; vedúci správneho orgánu to oznámi vedúcemu nadriadeného správneho orgánu.

(2) Predpojatý zamestnanec správneho orgánu urobí iba také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa ako nedôvodnú zamietol žalobu vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 12. novembra 2013, číslo: OU-TT-OOP1-2013/00094.

Žalovaný predmetným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie toho času Obvodného úradu Trnava, Odbor všeobecnej vnútornej správy zo 4. júla 2013, Sp. č.: ObU-TT-OVVS3-2013/07242, Pr. č.: 615/2011.

Prvostupňový správny orgán príslušný na konanie podľa toho času platného a účinného § 1 a § 4 ods. 1 zákona č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 52 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. uznal žalobcu vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že dňa 3. apríla 2011 v čase asi o 15:00 hod. v obci U. P. č. XXX na konci záhrady povedal E. S. C., že je „kokot plešatý“ a O. S. C., že je „kokot črevnatý“ a následne sa obom vulgárne vyhrážal, že im „odjebe hlavy“, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním a vyhrázaním ujmu na zdraví.

Za uvedený priestupok uložil prvostupňový správny orgán žalobcovi pokutu vo výške 17,- eur, ktorú mal zaplatiť do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia priloženou poštovou poukázkou na depozitný účet Ministerstva vnútra SR a zároveň podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. s poukazom na vyhlášku Ministerstva vnútra SR č. 411/2006 Z. z. ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku uložil žalobcovi povinnosť uhradiť trovy konania v sume 16,- eur; to všetko na v rozhodnutí bližšie špecifikované čísla účtov.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že:

- Okresný úrad Trnava, Odbor všeobecnej vnútornej správy (predtým Obvodný úrad Trnava) rozhodnutím z 13. júna 2011, Sp. č.: ObU-TT-OVVS3-2011/08372, Pr. č.: 615/2011 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo žalobcovi uložil sankciu - pokarhanie v predmetnej veci konala a rozhodovala zamestnankyňa Okresného úradu Trnava - D. C. T. (toho času E. C. T.)

- na odvolanie žalobcu druhostupňový správny orgán (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov) rozhodnutím z 25. októbra 2011, číslo SVS-OP1-2011/023452/TZK (navyše absentujúcim v administratívnom spise) prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol

- na základe podanej žaloby žalobcom, Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 22. januára 2013, č. k. 3S/251/2011-30 zrušil obe vyššie uvedené rozhodnutia a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie

- Okresný úrad Trnava, Odbor všeobecnej vnútornej správy po vrátení veci rozhodnutím zo 04. júla 2013, Sp. č.: ObU-TT-OVVS3-2013/07242, Pr. č.: 615/2011 opätovne uznal žalobcu vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo žalobcovi uložil sankciu - pokutu vo výške 17,- eur

- na odvolanie žalobcu druhostupňový správny orgán (Okresný úrad Trnava, Odbor opravných prostriedkov) rozhodnutím z 12. novembra 2013, číslo: OU-TT-OOP1-2013/00094 prvostupňové

rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol
za úrad, na úrovni druhého (odvolacieho) stupňa konala D.. C. T.

Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia plynúce z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti námietky žalobcu, ktorou namietal zaujatosť zamestnanca žalovaného správneho orgánu.

Inštitút vylúčenia zamestnanca upravuje všeobecný predpis o správnom konaní [(zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)], a to v ustanoveniach § 9 a nasl.

Podstata inštitútu vylúčenia zamestnanca spočíva v naplnení požiadavky dosiahnuť v rámci prejednávania a rozhodovania konkrétnej veci konkrétnym zamestnancom čo najvyššiu mieru objektivity pri naplnení zásady rozhodovania výlučne iba vo verejnom záujme.

Účelom § 9 ods. 1, 2 Správneho poriadku je teda prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu zamestnanca správneho orgánu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje predovšetkým na tých zamestnancov správnych orgánov, ktorí vzhľadom na svoje funkčné zaradenie a náplň práce svojou duševnou pracovnou činnosťou vykonávajú právomoc spočívajúcu v príprave podkladov k rozhodovaniu a v uskutočňovaní jednotlivých procesných úkonov.

V prejednávanej veci zamestnankyňa správneho orgánu D.. C. T. sa totiž vo veci už raz (v prvostupňovom konaní na Okresnom úrade Trnava, Odbor všeobecnej vnútornej správy) podieľala na príprave podkladov k rozhodovaniu. Predovšetkým predvolala a následne realizovala tak výsluch obvineného, svedka - oznamovateľa ako aj výsluchy ďalších svedkov - viď Zápisnica o prejednávaní priestupku z 13. júna 2011, Sp. č.: ObU-TT-OVVS3-2011/08372, Pr. č.: 615/2011. Uvedená zápisnica bola zároveň podkladom pre vydanie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z 13. júna 2011, Sp. č.: ObU-TT-OVVS3-2011/08372, Pr. č.: 615/2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., a za čo bola žalobcovi uložená sankcia - pokarhanie. Z vyjadrenia žalovaného z 15. apríla 2014 k žalobe zároveň vyplýva, že D.. C. T. uvedené prvostupňové rozhodnutie aj vydala.

Po tom, čo Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 22. januára 2013, č. k. 3S/251/2011-30 zrušil uvedené rozhodnutie v spojení s druhostupňovým rozhodnutím, táto vec bola opätovne zo strany prvostupňového správneho orgánu prejednaná. Žalobca bol opätovne uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., a žalobcovi bola uložená sankcia - pokuta vo výške 17,- eur. Po následnom podaní odvolania, druhostupňový správny orgán (na účely tohto konania aj žalovaný) prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že za žalovaného v odvolacom konaní konala zamestnankyňa D.. C. T..

Zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti, možno rezultovať, že v rámci nového konania vo veci (po tom, čo krajský súd rozsudkom zrušil predchádzajúce rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím) mal následne v odvolacom konaní konať iný zamestnanec ako ten, ktorý konal a rozhodoval v pôvodnom prvostupňovom konaní. S poukazom na § 9 ods. 2 Správneho poriadku odvolací súd udáva, že žalovaný mal v ďalšom konaní prijať všetky opatrenia, ktoré je od neho možné očakávať, aby zabránil situácii, aby v rámci nového prejednávania a následného rozhodovania o veci, po zrušení rozhodnutia krajským súdom, vystupoval v konaní zamestnanec žalovaného, ktorý v konaní vystupoval už v pôvodnom konaní. Odvolací súd je názoru, že zamestnankyňa D.. C. T. mala byť z konania na odvolacom stupni vylúčená v kontexte s § 9 ods. 2 Správneho poriadku alebo táto mala sama v zmysle § 11 ods. 1 Správneho poriadku oznámiť svojmu vedúcemu dôvody, pre ktoré má byť z konania vylúčená, a to, že vo veci už raz konala. D.. C. T. bola v konaní činná v „inom stupni“, t. j. v pôvodnom prvostupňovom konaní.

Neobstojí preto ani názor tu vec na prvom stupni prejednávajúceho krajského súdu, že D.. C. T. síce

rozhodovala v pôvodnom prvostupňovom konaní, to však bolo rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zrušené. To, že pôvodné rozhodnutie, v ktorom konala a rozhodovala táto zamestnankyňa bolo neskôr zrušené, má svoje opodstatnenie iba z hľadiska formálno-procesného, avšak samotnú skutočnosť, že D.. C. T. sa ako zamestnanec zúčastnila prejednávania totožnej veci na oboch stupňoch, a teda v danej veci už raz konala, rozhodovala ju, a teda možno uzavrieť, že uvedenú vec poznala, resp., že predmet konania jej bol v čase jej pôsobenia na odvolacom správnom orgáne známy, nemožno poprieť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval námietku o zaujatosti / predpojatosti D.. C. T. za dôvodnú.

Pre úplnosť vo vzťahu k druhej námietke, ktorou žalobca namietal uloženie prísnejšieho druhu sankcie bez toho, aby sa zmenil skutkový stav veci, odvolací súd vyhodnotil túto ako nedôvodnú. Dôvod ustálenia tohto záveru spočíva predovšetkým v tom, že po zrušení a vrátení veci Krajským súdom v Bratislave prvostupňový správny orgán v novom konaní vzhliadol aj na ďalší, v pôvodnom správnom konaní opomenutý, skutok vyhrážania sa zo strany žalobcu. V novom konaní teda prvostupňový správny orgán vzhliadol na nové skutkové okolnosti, ktoré predtým, v pôvodnom konaní, zostali zo strany tohto správneho orgánu opomenuté.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného z 12. novembra 2013, číslo OU-TT-OOP1-2013/00094 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný správny orgán je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP).

V.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1, 2 OSP, a § 250k ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu.

Žalobcovi patrí náhrada za zaplatený súdny poplatok za žalobu a za odvolanie v sume 2 x 35,- eur. Žalobca bol zastúpený advokátom, ktorému patrí odmena za právne zastupovanie, a to za úkony, ktoré v konaní účelne vynaložil. Pri určení výšky týchto trov najvyšší súd vychádzal z § 11 ods. 4 vety druhej a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov:

Odmena advokáta za jeden úkon právnej služby v roku 2013

- prevzatie a príprava zastúpenia - 60,07 eur
- režijný paušál v roku 2013 - 7,81 eur

Odmena advokáta za jeden úkon právnej služby v roku 2014

- podanie žaloby na súd - 61,84 eur
- režijný paušál v roku 2014 - 8,04 eur

Odmena advokáta za dva úkony právnej služby v roku 2015

- odvolanie - 64,53 eur
- režijný paušál v roku 2015 - 8,39 eur

Právnemu zástupcovi žalobcu najvyšší súd ním vyčíslenú odmenu v časti prevzatia zastupovania ako aj k nej zodpovedajúci režijný paušál znížil, nakoľko z obsahu súdneho spisu a tam založenej plnej moci vyplýva, že táto bola spísaná, a teda právne zastupovanie prevzaté dňom 13. decembra 2013. Z toho

dôvodu najvyšší súd vychádzal pri vyčíslení odmeny a k tomu zodpovedajúceho režijného paušálu za rok 2013, a nie za rok 2014, ako to urobil právny zástupca žalobcu. Rovnako odvolací súd znížil právnym zástupcom vyčíslenú odmenu za úkon - podanie žaloby v roku 2014 zo sumy 61,87 eur na sumu 61,84 eur.

Celkovo potom najvyšší súd vyčíslił úspešnému žalobcovi trovy konania vo výške 70,- eur pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu a odvolanie a trovy právneho zastúpenia vo výške 210,68 eur.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.